

Noví sousedi

Do medvědí vesnice se přistěhovala nová rodina, ale není taková, jakou by si představovali všichni obyvatelé. Vypadají jinak a to podle vesničanů hned znamená, že jsou i špatní.

Jen malý Ben je jediný, kdo chce nové sousedy poznat a kterému nezáleží na jejich vzhledu. Není však jednoduché o tom přesvědčit okolí a ani své vlastní rodiče. Podaří se mu to?

V lese žilo několik rodin medvědů, měli kaštanově hnědou hustou srst a všichni se spolu znali. Medvíďata spolu chodila do medvědí školy, maminky medvědice si vyměňovaly recepty a tatínci medvědi spolu chodili chytat do nedaleké řeky lososy. Jednoho dne přiletěl datel, zaťukal svým silným zobákem do stromu, aby všichni slyšeli, že chce něco říct. Dozvěděl se, že se do lesa nastěhovala nová medvědí rodina, se dvěma medvíďaty. Všichni byli nadšení. Byli rádi, kdy se jejich medvědí vesnice rozrůstala.

Hned ráno se někteří z nich vydali podívat k domu nových sousedů. Všichni nadšeně povídali o tom, jací ti noví sousedi asi budou. Děti už se nemohli dočkat nových kamarádů. "Hurá" radoval se malý méďa Ben. "To bude skvělé, bude nás víc na schovku a taky na šipkovanou a další hry." volal nadšeně.

Pomalu se přibližovali k domu a už slyšeli veselé medvědí děti smát se a hrát si na zahradě. Celá skupina přišla až před dům když v tom uviděli na zahradě děti. Nebyla to žádná hnědá huňatá medvíďata, byli to bílí medvědi. Děti hnědých medvědů se namačkaly na plot a škvírami je pozorovaly. "Co to je? Jakto že jsou bílí? Co je to za divné medvědy, proč nejsou hnědí, tak jako my?" zajímaly se.

Najednou vrzly dveře a z domu vyšel obrovský bílý medvěd - tatínek - a všiml si celé skupiny za plotem. Na tváři se mu rozsvítil úsměv, moc se na nové prostředí těšil. S bouchnutím položil na zem velkou krabici a zamával. "Zdravím vás sousedi". Malý medvídek Ben zvedl ruku a zámával mu zpátky na pozdrav. Jeho tatínek ho však rychle chytl za ruku a táhl ho pryč. "Vůbec nikdy se s nimi nebav, rozumíš? To jsou lední medvědi, jsou úplně jiní než my a nechápu, co tady vlastně dělají." vedl malého Bena pryč společně s ostatními rodinami.

Ben se ještě naposledy otočil a uviděl velkého bílého medvěda se sklopenou hlavou, jak vedle něho stojí jeho děti a bílá medvědice - maminka. Nerozuměl tomu. "Vždyť to jsou přece taky medvědi, sice mají jinou barvu srsti, ale to snad úplně jedno ne?

Pozdravit jsme je mohli. A taky se seznámit s jejich dětmi." přemýšlel. Jak šli lesem domů, bylo slyšet jen praskání větviček pod nohama. Nikdo nemluvil.

Dorazili domů a Ben přišel celý zmatený za tatínkem. Zaklepal na dveře, protože tatínek seděl v knihovně. "To jsem já, tati. Můžu jít za tebou?" zeptal se.

“Samozřejmě, Beníku, pojd' dál”. Ben přišel až ke křeslu, kde seděl tatínek. “Tati, já tomu nerozumím.”

“Čemu nerozumíš, Bene?” zeptal se tatínek a přisunul Benovi židli.

“Všichni jsme se ráno vypravili přivítat nové sousedy a když jsme přišli až k jejich domu, tak jsme je ani nepozdravili. Není to neslušné?” ptal se zmateně Ben.

“Však jsi viděl, jak vypadali, ne?” řekl jen tatínek.

Ben si povzdychl, ale nic neřek.

“Jsou to Lední medvědi, mají žít někde, kde je sníh, ne tady. Stěhují se sem, ani nevím, proč, vůbec tady nemají co dělat. A vypadají a chovají se tak divně. Medvěd má být hnědý, ne bílý, to pak ani není medvěd. Ještě nám tady budou zavádět restaurace s mraženými rybama”. Rozčiloval se tatínek a bouchl pěstí do stolu.

“Jaký jejich styl? Oni dělají něco špatného?” zeptal se ještě víc zmatený Ben.

“Prostě medvěd má být hnědý a hotovo a nechci vidět, že se s nimi někdy budeš bavit.” tatínek odešel a Ben nerozuměl už vůbec ničemu. Byl naučený, že rodiče má poslouchat, tak se řekl, že tatínek má asi pravdu, a že bude lepší když se bude bílým medvědů vyhýbat.

Byl už večer, tak šel do koupelny, pustil sprchu a začal se umývat. Vyčistil si zuby, dal pusu mamince i tatínkovi na dobrou noc, ještě zkontrolovat batoh do školy a šel spát. Druhý den ráno se rychle nasnídal a vyběhl ze dveří. U sousedů zaklepal na Máju, to byla kamarádka ze školy a šli spolu.

Ve škole si sedli vedle sebe do lavice a po chvilce zazvonilo. Do třídy vstoupila paní učitelka Brumlová a přivedla s sebou dvě děti. Děti ledních medvědů. Celá třída ztichla, že by tam bylo slyšet, jak padá špendlík na zem.

Paní učitelka si na stůl položila klíče, které v tom tichu zacinkaly přes celou třídu. “Děti, chci vám představit vaše dva nové spolužáky. Přistěhovali se teprve včera. Mary a Tim. Posadte se tady do té volné lavice.” ukázala jim a oba dva se v tichosti posadili.

“Moje maminka říká, že jste divní, že žádný medvěd, co žije v našem lese, nemá být bílý a že vás tady nechceme.” vykřikl z něčeho nic někdo ze zadní lavice. Ben se jen otočil a uviděl dvojčata Dana a Vaška. Zamračil se na ně, ale nic neřekl.

“To se přece neříká, Dane” napomenula ho paní učitelka.

Po nějaké chvíli zazvonil zvonek na přestávku, všichni vyběhli na zahradu, aby zabrali nejlepší místo v řadě na klouzačku.

Ben viděl, že Mary ani Tim se ven moc nehrnou. Počkal až všichni odejdou a přišel za nimi. Chvilku se na sebe je tak dívali. “No jo, jsou bílí, ale jinak vypadají stejně jako já”, pomyslel si.

“Ahoj, já jsem Ben” začal nejistě.

“Ahoj, já jsem Mary” usmála se na něho.

“Víš přece, že se raději nemáme s nikým bavit. Stejně nás tady ani nechtějí. řekl ostře Tim a táhl sestru ven ze třídy. Mary se ještě otočila na Bena a jen pokrčila rameny.

Po škole přišel Ben domů a tatínek už na něho čekal v kuchyni. "Byla tady Mája. Říkala, že ses bavil s těma novýma. Co jsem ti říkal, Bene?"

"Ale tati, oni jsou úplně normální stejní jako my. Tim je hodně dobrý na matiku a Mary krásně čte." protestoval Ben.

"Mě je jedno, kdo jak čte, s těma dvěma tě nechci vidět."

Zbytek dne strávil Ben v pokoji, dokonce ani nešel ven, když na něho zazvonila Mája a ostatní děti, aby si šel hrát.

Byla sobota ráno a Ben se rozhodl, že půjde ven, bylo krásně a tak nechtěl sedět doma. Běhal po lese. A poslouchal jak kolem zpívají ptáci. Radostně si poskakoval a ani si nevšiml, že se přiblížil ke srázu. Uklouzl a buch! Bác! Kutálel se dolů. Několikrát se bouchl do nohy o větev a pak přistál na tvrdé zemi. Chtěl se zvednout, ale nešlo to. Nemohl si stoupnout na nohu. Začal brečet.

Najednou se před ním objevit velký bílý medvěd, tatínek Mary a Tima. "Copak se ti to stalo?" rychle k němu přiběhl.

"Já jsem uklouzl a bolí mě noha"

"Můžeš se postavit?" zeptal se Bena.

Ben jen zavrtěl hlavou.

"No nic, vezmu tě k nám a doma se na to podíváme. To odřené koleno se musí vyčistit." vysvětlil mu velký lední medvěd.

"To byste byl moc hodný, děkuju. Já jsme Ben. Chodím s Mary a Timem do školy, ale prý se s nimi nesmíme bavit." Pokrčil nechápavě rameny.

Velký bílý medvěd jen povzdechl. "To je těžké, Bene. Vypadáme jinak než vy, a tak si všichni myslí, že jsme divní. Já jsem Bělský"

Přišli až k jejich domu, kde si hráli Tim a Mary na houpačce. Pan Bělský mu ránu vyčistil a Bena mezitím noha přestala bolet. Podíval se na děti. Tak rád by se k nim přidal, ale nebyl si jistý, jestli může. Pan Bělský se na něj podíval. "Budeme mít ke svačině borůvkový koláč, naše maminka, peče moc dobrý. Když tady s dětmi chvíli počkáš, tak si můžeš dát s námi." Ben nadšeně přikývl, borůvkový koláč byl totiž jeho nejoblíbenější.

Pomalu přišel k Timovi a Mary, noha ho ještě trošku bolela, ale spíš si nebyl jistý, jestli si s ním budou chtít hrát.

"Jéé, ahoj Bene, co tady děláš?" zeptala se Mary.

"Ahoj." pozdravil nejistě, protože nevěděl jestli se s ním Tim bude chtít bavit. "Spadl jsem a nemohl jsem se postavit na nohu, a váš tatínek mi pomohl."

"Chceš vidět náš dům na stromě?" zeptal se najednou Tim a Benovi se rozzářily oči.

Dům na stromě si taky moc přál. Vyšplhali nahoru po rozvrzaném žebříku.

Celé dopoledne si tam spolu hráli a bylo jim úplně jedno, kdo má jakou barvu. Maminka jim tak dokonce přinesla i ten slibovaný borůvkový koláč.

Pak už byl čas oběda a Ben si uvědomil, že by měl běžet domů, aby se o něho rodiče nebáli. "Děkuju, že jste mi pomohl a taky za koláč a ..." zarazil se "Mohl bych zase zítra přijít?" Mary a Tim nadšeně poskakovali, byli rádi, že mají nového kamaráda.

"U nás jsi vždycky vítaný, Bene." řekl tatínek. "Zítra se chystáme na ryby, tak můžeš s námi. Rozloučili se.

Ben doma rodičům nic neřekl. Jen to že spadl, protože maminka si všimla, že trochu kulhá.

"Tati, půjdeme zítra na ryby?" zeptal se.

"No každou neděli přece chodíme." odpověděl tatínek.

Druhý den ráno maminka nachystala do batohu svačinu a všichni tři vyrazili k řece na ryby. Tatínek nahodil a sedli si u vody. Najednou se vedle nich rozhrnulo rákosí a vyběhli Mary a Tim. "Ahoj Bene" volali. "Dobrý den" pozdravili i maminku s tatínkem. Za nimi se objevil i pak Bělský, jejich tatínek. "Zdravím sousede." kývl na tatínka. "Ahoj Bene, tak co noha, už běhá?" usmál se na Bena.

Maminka i tatínek se na Bena nechápavě podívali. "Já jsme včera spadl z toho velkého srázu a nemohl jsem se zvednout. Pan Bělský mě vzal k nim domů a tam mi koleno ošetřil. A taky mi dali borůvkový koláč. Ten byl moc dobrý mami. Upečeš nám ho taky?" snažil se Ben začít rozhovor. Tatínek si nejdřív jen odkašlal, nevěděl co má říct. "Ehm, děkuju sousede, že jste mu pomohl, to je od vás pěkné." podíval se na pana Bělského a natáhl ruku. "Lesní, těší mě."

"Na co chytáte?" zeptal se pan Bělský.

"Mám od minula malé rybky, ale poslední dobou mi moc neberou."

"To já mám speciální těsto a zaberou vždycky, chcete ho zkusit?" zeptal se tatínka pan Bělský. Tatínkovi se rozzářily oči, protože rybaření byla jeho vášeň. Vytáhl udici a přesunuli se na místo kde tábořili bílí medvědi. U rybaření si povídali o opravování aut, maminky si vyměňovali recepty a děti vesele běhaly kolem a smály se. Nikomu už ani nedošlo, že mají každý jinou barvu srsti, protože uvnitř byli všichni úplně stejní. Od té doby byly Bělští a Lesní dobří přátelé.

Najdi a vybarvi všechna čísla 3.

